

ste mi odpovedali, moč mi je ginila in želodec je glasno krulil. Ril sem in ril naprej, in ko sem bil naredil uže dober kos pota, zaslišim z daleč šumenje vode. Ko se jej približam, opazim ves zavzet, da stojim ob reki na tistem mestu, kjer sem jo včeraj preskočil. Kaj pa sedaj? Nič drugega kakor spustiti se z novega na pot, ali v drugem smeru. Tega dne sem začel obupavati o rešenju svojem. Dež je vedno lil, črne megle so visele nad ravnino, in nikjer nobene žive stvari. Bilo je uže popoldne, in jaz še nisem nikamor prišel. Kaj bode!

Tu nenadoma zagledam z daleč dva potnika. To je povzdignilo pojemajoče moje upanje. Srečam se z njima. Tujca sta na moja vprašanja naglo odgovarjala, kajti rada bi bila ob tem grdem vremenu kmalu dospela na najbližnjo ovčarno, do katere pa je bilo še dve uri hoda. Spodbadala sta me, naj le kar grem z njima, in to brez oklevanja, ker ne kaže muditi se. Šel sem nekaj časa z njima, ali čedalje večje slabosti so me obhajale, in nič več nisem mogel naprej. Počenil sem, da se spočijem, tujca pa sta odšla. Ostal sem sam, in čudne misli so mi rojile po glavi. Ali me bode res konec v avstralijskih pustinja? Na vse zadnje se zopet spravim po koncu in lezem naprej. Za večera zagledam v daljavi, da se nekaj beli, in kmalu potem sem uže razložil drevesa in med njimi plehato streho. Tudi se mi je videlo, da zadaj stoji jezero. Slednjič sem prilezel do visokega plota. Malo nazaj je stal ugleden dom, in poleg več manjših poslopij. Ves prostor pa je bil ograjen, in sredi dvora je stal s platnom pokrit voz. To je bila ovčarna.

Zavil sem proti hiši; bila je zaprta. Spustim se k prvemu manjšemu poslopiju, kar stopi ven mlada čedno opravljena gospa. Ko jo poprosim, da bi mi dovolila spati v hlevu. Uljudno se mi je nasmejala ter omenila, da ni treba v hlevu spati. Deset minut naprej ob jezeru stoji hiša, kjer dobivajo potniki streho in jed zastonj. Ker sem bil preveč utrujen in v takej „hordi“ še nikdar nisem ostal, poprosil sem jo zopet, naj mi za ta pot dovoli leči v pokriti voz. Z veseljem mi je dovolila, in koj na to je prinesla kruha in mesa. Ves vesel sem zlezal v voz. Bila je uže skoro noč, in veter je silno pihal. Ali jaz se nisem dosti brigal zanj, ogrnil sem se s plaščem in slastno použil kruh in meso. Potem sem se stegnil po trdih deskah in sladko zaspal.

Zjutraj se je solnce vendar enkrat zopet pokazalo. Spustil sem se na pot, in komaj sem se pokazal izza vrta, zagledam jezero in ono hordo, katere mi je bila uljudna gostiteljka zvečer omenila. Pred hordo je stalo več ljudi, med njimi tudi ona dva potnika, ki sta me na potu samega pustila. Prašal sem te ljudi, kodi drži pot v Portland. Rekli so mi, naj preje stopim v hordo in se najem, potem mi hočejo pokazati. Tu še le sem izvedel, s kakega namena so bile avstralijske ovčarne ustanovljene.

Kakor znamo, ima Avstralija malo oravne zemlje, pač pa lepih pašnikov in bujnih gozdov. Ko je Angleška prve naselbine tu ustanovila, razdelila je pašnike nase-

nikom. Od teh velikih prostorov plačujejo squatterji zelo majhen davek, ali zato morajo dajati zastonj streho in hrano potnikom, ki se oglašajo, pa tudi razna živila, n. pr. meso, moko, čaj, sladkor itd. morajo vedno imeti v zalogi in prodajati vse po istej ceni, kakor njih stane. Po vrhu morajo taki naselniki pota po svojej zemlji v redu imeti, in vsakega dne za večera po pol ure trobiti na rog, da potniki na ta glas najdejo pot k ovčarni. Vse to so ugodnosti, ki jih zna najboljšje ocenjati potnik sam. Ovčarne so tako važne naprave, da bi tudi naj-srečnejši tniki, ako bi jih ne bilo, ne mogli takih dolgih potov delati. One so edina rešitev zavetja in dosti potov edina potniku v neskončnih pustinja avstralijskih.

V vsej Avstraliji je do 3000 takih ovčarn. To so navadno leseni stani, nekateri tudi podzidani, v katerih stanujejo pastirji in nadzorniki. Opasane ovčarne s plotom, in blizu sta po dva ali trije ribniki, kjer ima živina po letu potrebno pijačo. Hlevov ni pri vsakej ovčarni. Žival se klati po letu in po zimi po lesih, in mnoge krave tako podivjajo, da se spuste v potnika. Navadno je pri vsakej ovčarni tudi sadovnjak.

Squatterji se ukvarjajo tudi s poljstvom. Pri vsakej ovčarni je več ali manj polja; pa tudi lepih vinogradov sem dobil. Mnogi squatterji imajo po 100.000 drobnice, ki jo pasejo v manjših gruclah zanesljivi in neustrašeni pastirji.

Ko sem se v hordi dobro poživil, nakupil sem potrebnih stvari in se poslovil. Več dni sem potoval brez posebnih zaprek po samem pralesu. Slednjič sem dospel na rop njegov. Tu se mi je odprl prekrasen vidik. Pred menoj je strmel visoki ognjenik Mount-Station, od katerega se vije cel venec gora. V ozadju je kipela veličastna gora William in za njo orjaški Mount-Ararat. Od tu dalje na zapad se vlečejo visoke gore viktorijske, odete z mogočnimi pralesi, po levi strani pa se širijo ravnine do samega morja, kjer sem v sivej daljavi opazil pristavno mesto Port-Ferri.

Prebrodivši v Mount-Stationu napeto reko, prišel sem za večera v naselbino Hochkirch, tri angleške milje od Hamiltona oddaljeno.

(Dalje prihodnjič.)

Politične stvari.

Obraz iz državnozborskega življenja.

Auspitz.

Tikoma pred velikonočnimi počitnicami zavrgel je, kakor se sedaj kaže za levičarje nepričakovano, državni zbor izvolitev moravskega nemškega poslanca Auspitz-a.

Auspitz je mož krog 55 let star, s precejšno goličavo vrh glave, zato pa z dolgo rujavo, še ne sivo brado. Obraz in govor njegov razodeva prepeličarja čiste krvi, v obče pa je dobro podučen o gospodarskih vprašanjih in izrekoma v denarskih vprašanjih in pri marsi-

katerem vprašanji postavi se rad na svoje stališče. Med vsemi lastnosti njegovimi pa je med levičarskimi tovariši njegovimi najvišje cenjena ta, da je Auspitz bogat, da je večkratni milijonar. To je njegovi stranki ljubo, ker sicer bi ta volilni okraj zastopal pristaš češko-narodne stranke. Pa še v drugi namen je bogastvo Auspitz-ovo levičarjem dragoceno: Auspitz mnogo žrtuje za njegove strankarske namene, pravijo da njegove letne žrtve za stranko cenijo na 60.000 gld. To je veliko denarja, velika podpora za strankarske namene.

Glede volitve Auspitz-ove je omeniti, da se je že enkrat razpravljala pa se je vrnila odseku, pri volitvi sami bili so agitatorji njegovi zelo radodarni, darovali so za bolnice, cerkve, šole, požarne brambe in še celo za bališ neke županove hčerke prav izdatne svote in Auspitz bil je po rabi takih sredstev izvoljen z veliko večino. Toda večina državnega zbora, ki je zavrgla volitev, držala se je stališča, da mora biti volitev po postavi prost izraz volje dotičnih volilcev in da se kupovanje glasov načeloma ne sme dopustiti.

Glede ugodnosti trenutka za potrditev volitve imela sta odločilno besedo levičarska kolovodja Plener in Chlumecky, ta posebno zato, ker ima v predsedništvu poleg starega Smolke, dejansko sam odločilno besedo, Plener pa je sodil, da se v zadnji seji pred prazniki tudi desnica ne bode mnogo brigala za Auspitz in res je, da je bila vdeležba pri seji zelo mala, Čehi so trdno stali za poročevalcem manjšine, dr. Žaček-om, središče in Hohenwartovci, pa so bili odločni za manjšino, celo grof Coronini je glasoval zoper levico, prav tako tudi protisemiti in nemško-narodni pristaši, odločevati so imeli Poljci.

Plener dan pred razpravo praša klubovega načelnika Javorskega, kako glasuje poljski klub in ta mu odgovori, da je klub sklenil za potrditev volitve.

Videti pa je, da je enako na Poljski, kakor na Corininijev klub ognjevit protigovor Žačekov napravil toliki vtis, da so si premislili, ker jih je bilo sram, potrditi tako omadeževano volitev. Videti je, da je tudi antagonizem kneza Czartoryskega proti Javorskemu posegel vmes. Zbere se parlamentarna komisija poljskega kluba in v tej so trije člani: Czartoryski, Čerkavski in Chamiec proti 2 členoma, Javorskemu in Benoc, sklenili so preklicati prejšnji klubov sklep in glasovati proti potrditvi volitve. Plener čul je o tej premembi sklepa, toda Javorski mu uradno ni naznanil ničesar, brškonje razburjen, ker je v parlamentarni komisiji ostal v manjšini. Zavolj teh dogodov nastal je neki časnikarski prepir med levičarji in Javorskijem, ki dobro znači parlamentarske razmere tega trenutka. Javorski namreč prizadeva si posnemati zelo samovoljno postopanje umrlega prednika svojega Groholsky-ja, pri tem pa nikakor nima njegove veljave.

Vrh tega se je Javorski v tem slučaju krivega storil pomenljive taktične napake: Javorskemu je namreč

najbolj znano, kako je zadnji čas škripalo med strankami desnice, Auspitz-ova volitev podajala je lepo priliko ljubav skazati nemškemu konservativcem, pa tudi češkemu klubu, brez vsake žrtve. Javorski pa je vendar le manjo važnost polagal na vtrjenje zveze med klubi desnice, kakor na skazanje vpljudnosti nasproti levičarjem. Zato pa je knez Czartorysky hipoma porabil priliko potegniti se za ožjo zvezo v desnici; to se mu je po vsem posrečilo, ker je nezadovoljnost z Javorski-jem že tako rastla in ker je ta pogostoma brez ovinkov pretil z zvezo z levičarji. Mogoče je, da to vedenje Javorski plača z načelništvom klubovem, in kakor se nam zdi ne v škodo sedajne državnozborske večine.

Czartoryski ima gotovo gorkeje srce za vzdrževanje sedanje večine. Gotovo pa je, da so tudi nepovoljnije razmere med Plenerjem in Javorski-jem, ugodne za sedanjo večino.

Auspitz sam je seveda srdit, da je propadel; trdilo se je, da zopet prevzame kandidaturo v tem dvomljivem, pa večinoma češko-konservativnem okraju, drugi pa zopet trdijo, da se čuti zapuščenega od lastne nehvaležne stranke in da noče sprejeti nikakoršne kandidature več. Zopet drugi pa trdijo, da se mu bolehen in parlamentarnega delovanja siti Neuwirt umakne v trgovinski zbornici.

Mi se veselimo zmage večine sijajnega protigovora Žačekovega in pa zdravega prevrata v klubu poljskem.

Naši dopisi.

Iz Ljubljane. — Velikonočni prazniki praznovali so se letos pri krasnem spomladanskem vremenu. Veliki teden bil je sicer še hladen, noči so bile celo mrzle in skoraj vedno je pihala hladna sapa. Koncem velikega tedna pa je postalo gorkeje, mrzla sapa se je plegla in izrekoma veliko soboto držala se je gorkota krog 12° R. višje. Vstajenja v škofijski cerkvi ljubljanski, pri katerem so spreved vodili prevzvišeni knezoškof sam vdeležil se je gospod deželni predsednik baron Winkler, deželni glavar, mestni župan in vsi višji cesarski in avtonomni funkcionarji, in pa velikanska množica ljudstva. Ravno tako krasni in sijajni bili so sprevedi v ljubljanskih predmestih in po deželi.

— „Službovnik za cesarsko in kraljevo vojsko. Tretji del. Pehota in lovska četa, poslovenil in založil Andrej Komel pl. Sočebčan. Drugi natis službovnika z leta 1876 § 1—22 Ljubljana 1890.“ je naslov knjižici za katero se imamo zahvaliti neumorni marljivosti in požrtovalnosti edinega našega vojaškega pisatelja pl. Sočebčana. Vojaškim krogom, katerim je knjižica namenjena, živo priporočamo to lično in potrebno knjigo.

— Gospod J. Anton grof Barbo edini sin našega ranjkega poslanca J. grofa Barbo-ja, posestnik grajščine